

Iva Gecková

Bonifác zase rád v psí školce

Ilustroval
Michal Sušina

Iva Gecková

Bonifác zase rád v psí školce

Ilustroval
Michal Sušina

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

Bonifác zase řádí v psí školce

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 7023. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2018

Vytiskla tiskárna TISK CENTRUM, s. r. o.,
Moravany

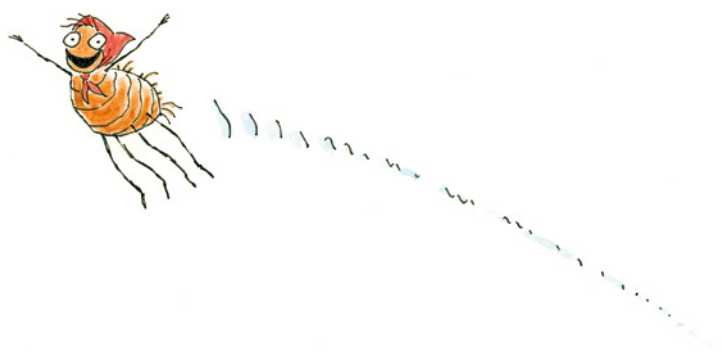
© Grada Publishing, a.s., 2018
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-2303-2 (ePub)
ISBN 978-80-271-2302-5 (pdf)
ISBN 978-80-247-2530-7 (print)

Obsah

Předmluva	7
Zuby	9
Spíme na půl oka	17
Co má Týna za lubem?	26
Psí písnička	32
Čočkování	37
Mytí oken	44
Plachtování	51
Odpočinek	57
Jsme zasněženi!	62
Jde se na to!	70
Vánoce	75

Předmluva

Milé děti, jestli znáte psa Bonifáce, tak určitě víte, že i pejskové mají vlastní školku. Stejně jako vy musí ráno vstávat, nasnídat se a pak se vydat na cestu, aby nepřišli pozdě. A učí se také samé důležité věci. Tedy ony ty věci jsou přece jen trochu jiné než ve vaší školce. Vy se asi neučíte štěkat, hrabat díru a zahrabávat do ní bačkory a ke svačince si nedáváte misku voňavých granulí. Ale to vůbec nevádí! Vaši kamarádi Bonifác, Bobeš, Fugas, Rexík, Buba, Kykouš, Artuš, Pikola, Sabina, Tobík, Ebi i bleška Alžběta už se na vás zase těší a ukážou vám, že v psí školce není nuda ani o Vánocích!

Zuby

Bobeš s maminkou Bobinou šli do školky. Když procházeli kolem školního plotu, uviděli něco zvláštního. Po zahradě běhal Bonifác a choval se nějak divně! Tedy ne že by se Bonifác nikdy nechoval divně, o tom by vám paní učitelka mohla vyprávět, ale teď to bylo... no zkrátka víc divné než jindy! A co vlastně Bonifác dělal?

Nadzvedával kameny a zase je vracel zpět, očíhával keříky, občas vyhrabal nějakou díru, ale pak zakroutil hlavou a začal hrabat jinou, se kterou také nebyl spokojen.

„Co to tam ten velký pes vyvádí?“ kroutila hlavou maminka Bobina.

„Určitě hledá žůžáky!“ napadlo blechu Alžbětu.

„To je můj kamarád Bonifác!“ pyšně pronesl Bobeš.

„Ahá! To je ten, co říkal, že je ‚nový mák‘?“ vzpomněla si maminka na první den ve školce.

„Ano, to je přesně on, mami. Je s ním ohromná legrace a má bezva nápady! Třeba se zahrabává v hrabárně místo housky, dělá s náma špunty od žampaňského, vezíme ho na jídelním vozíku a míchá omáčku ocasem!“

„No, to se mi tedy zrovna moc nezamlouvá, Bobši.“

„Ale mami, on je vážně prima! Jo a chytil lumpa!“

To na maminku konečně zapůsobilo. „Hm, tak když umí chytit lumpa, to pak může míchat omáčku ocasem. To bych mu prominula.“

„Bonifáci, Bonifáci! Co to tady děláš?“ ptal se Bobeš, když došli až na školní zahradu.

Bonifác, který hrabal už desátou díru, odpověděl: „Hledám zuby. Někde tady přece musí být.“

„Zuby?“ podivili se pejskové.

„Jasně, zuby. Ráno jsem slyšel naši paní fučitelku, jak říkala Růžence, že nemá ani jeden jediný zub! To je ale hrozná chudinka, naše paní bučitelka, jen si to představte, nebude se moct vůbec, ale vůbec najíst! Může umřít hlady! To by ale byla hrozná kakastrofa!“ měl Bonifác slzy na krajíčku.

„Bonifáci, říká se ka-ta-stro-fa,“ vysvětlila mu Bobina.

„Bonifáci, to je ale hrůza! Musíme ty zuby paní učitelce najít. Já nechci, aby umřela!“ začal Bobeš hrabat velkou díru hned před sebou.

„No vždyť to říkám, byla by to kakastrofa. A té musíme zabránit. Ale honem!“ zavelel Bonifác a do hledání se pustila i maminka Bobina. Běhali po zahradě, hrabali díry a vůbec dělali všechno to, co před chvílí Bonifác. Alžběta seděla Bobšovi na hlavě a přikazovala, kam se mají vydat, kde ještě nehledali. A pokaždé

Bobey

Bobina

Eda

Kykyouye

Ebi

Fex

Ajax

Arus

Rex

Bella

Judika

Rihola

Aja

Buba

Kuba

Sabina

Leona

Fugas

Mikina

když do školky přišlo nějaké další štěňátko s tatínkem nebo s maminkou, pověděli jim, co se stalo. Všichni se shodli, že je nutné paní učitelku zachránit.

Školní zahrada se postupně zaplnila všemi štěňátky ze školky a jejich rodiči. Byli tady:

Bobeš s maminkou Bobinou,

novofundlandák Ebi s tatínkem Edou,

Kykouš s tatínkem Ajaxem,

Buba s tatínkem Kubou,

ohař Rex s dědou Fexem,

Artuš s maminkou Bellou,

malý jezevčík Tobík s tatínkem Tudíkem, který byl snad ještě menší než on,

voříška Pikola s maminkou Ájou,

a zapojila se dokonce i pudlice Sabina Theodora z Růžového Dvora se svojí maminkou Leonou Polenou,

Retrívř Fugas s babičkou Kikinou přišli jako poslední.

Fugasova babička byla sice už moc stará, ale chtěla být také nápomocná. Vylezla si na klouzačku, aby měla dobrý výhled, a posílala psy prohledat místa, kde ještě nikdo jiný nebyl. Zkrátka řídila celou akci z výšky a Alžběta jí pomáhala ze země. Tedy spíše z Bobšova kožichu.

:- Celá školka :-
hrabala, hledala,
čichala, slídila, pátrala,
vyšetřovala,
zháněla,
zkoumala, prošetřovala,
bádala a "hrabala"!

Zapojil se i školník Hubert a vážně uvažoval o tom, že zavolá na psí policii a požádá, aby takový velký případ ztráty zubů vyšetřila.

Mezitím paní učitelka, elegantní fenka afghánského chrta, seděla v herně a čekala a čekala, až štěňátka přijdou do školky. Koukala se na hodiny: bylo sedm, čtvrt na osm, půl osmé... A NIKDO NIKDE! Ani jeden jediný mák! Bardón, totiž žák!

Jak je to možné? Jak to, že ještě nikdo nepřišel do psí školky?

KDE JSOU VŠICHNI?

Paní učitelka už měla nervozitou okousané všechny drápy a rozhodla se, že se podívá před školku. Vyšla ven a spatřila plnou zahradu štěňátek, jak hrabou a hledají a čichají a shánějí! A dokonce tady byli i jejich rodiče a prarodiče!

Paní učitelka nemohla uvěřit svým očím. Copak se to tu děje? Proč to dělají? A proč nejsou ve školce?

Po chvíli si jí pejskové všimli a seskupili se kolem ní. Slovo si vzal Bonifác a vážným hlasem promluvil: „Paní bučitelko, promiňte, ale vaše zuby jsme nikde nenašli. Nemohla jste je ztratit třeba ve městě? Jestli

jo, převrátíme to tam vzhůru nohama. Musíte přece jíst! Anebo nenechala jste je třeba v posteli?“

Paní učitelka byla zaražená. Rozhlédla se po zahradě, která vypadala, jako by v ní řádila tlupa krtků, a tichým hlasem řekla: „Jaké zuby, Bonifáci? Co to tady povídáš? Já žádné zuby neztratila!“

„Ale to jste teda ztratila, paní bučitelko! To já moc dobře vím! Ráno jsem vás slyšel, jak kuchařce Růžence povídáte, že nemáte ani jeden jediný zub,“ odpověděl Bonifác a oklepal si z hlavy pomerančovou slupku, kterou tam měl od chvíle, kdy prohlížel popelnici.

Paní učitelka vyvalila oči a chvíli přemýšlela. Bylo na ní vidět, že jí něco došlo a že se musí hodně, hodně, a ještě víc hodně ovládat, aby Bonifáce nepopadla za kožich a pořádně s ním nezatřepala.

„Bonifáci! Bonifáci, vyslechl jsi jen část rozhovoru, ve kterém jsem Růžence povídala, že jsem byla včera u kadeřníka a ten mi tak skvěle a rovně ostříhal můj dlouhý kožich, že na něm NEMÁM ANI JEDEN JEDINÝ ZUB!“